

ЈА ЗАПЕЕА АНГЕЛИТЕ

ОДАТА НА СЛАВАТА

ГО ЗАВРТИЈА ТРКАЛОТО ВЕЧНО

ТАКА СТВОРИЈА ПОВТОРНО

ПАТЕКА НОВА

КОН НОВОТО РАЃАЊЕ

**Стихозбирката е
посветена на мојот пријател Ангеловски Орце**

ПРЕДГОВОР

Да се пишува за некоја историска личност, е премногу лесно, да се прераскажуваат митови и легенди исто така е лесно, но да се пишува за личност која сте ја познавале, е тешко, понекогаш дури и невозможно, не од тоа што таа личност не заслужила да се пишува за неа, туку поради својата големина, поради својот однос, направил да секој збор што ќе се каже изгледа премал, изгледа дека и уште пет песни да се напишат повторно се добива впечаток дека е премалку кажано, и дека повторно не е опишана доволно неговата големина, се надевам дека сите што ќе ги прочитаат овие зборови и песни ќе се сложат со мене, посебно оние кои го ја знаеа таа негова големина. Орце беше еден обичен човек, исто како и нас, но сепак беше човек во вистинска смисла, човек со едно големо срце.

Никодин Чернодримски

Содржина

1. Шепотот од вечноста
2. Морничава Тајна
3. Јавач на ветар
4. Бескрајна штама
5. Спасение
6. Видов во Виденијата
7. Диво момче
8. Утеха
9. Сеидба
10. Сновидение
11. Јајот на тишината
12. Орел сонувач
13. Пирамида
14. Градина од иловица
15. За навек
16. Чудна игра
17. Рев на темнината
18. Нестивнати копнежи
19. Осамена Пустина
20. Кој
21. Лага
22. Самоуништување
23. Повторно раѓање
24. Молитвена

Шепотот од вечноста

**Кај си бе Другар
Ако некогаш ги слушнам овие зборови
Знам дека шепотиш со ветерот
Некаде од синилото
Каде
Сонот завршува
Каде
Вечноста започнува
Каде
Малите стануваат големи
Каде
Искрата станува блесок
За тука да живеат спомените.**

1. Морничава тајна

Морничава тајна ќе ви откриам
 За гробникот грбав
 Куц на левата нога
 Со лузна од димискија на десниот образ
 Студенилото на телото го љубеше
 О така со занес од погледот свој
 Забите со црни нокти ги чепкаше
 Земјата со дланките ја допираше
 Тивко тивко како на чедо свои и шепотеше
 Ќе те нахранам и денес повторно
 Глодај лакомо додека коските не ги најдеш
 Кога ќе ги најдеш
 Оставиги паметник нем нека бидат
 Во издуваните и однесени векови
 Дупките две нека пијат од небото
 Нека во темнината од ним се провлекува
 Бешумен пискот кон месечината
 Кога ќе се заситат и ожеднат
 Ти моја црвенице црнице и иловице
 Налије и опијсе од нејасните сништа
 Наквасени од овие први есенски дождови.

2.Јавач на Ветер

Додека вечерва градот уморно дреме
Додека муграта е сеуште нема
Некому некаде
Смерта снага му целива и милува
Шугави лигави пци се збрале
Крик лавез оставаат студенило бркаат
Јавачот на ветер
Гласникот на мракот ли се перчи вака
Што со восклиции раскажува
За воздишката небесна
Напати нагоре оди
На бескрајот патилата му ги носи
Напати надолу оди
Со пепелта се меша пепел неможе да стане
Талкач суров е тој
Ги буди сенките на судбините
Ги гони со очите на небесен волк
Кога во пустината со правта ќе се слепи
Тајната своја им ја остава на овенатите орхидеи
Папса ли од јавањето
Го прашува збесната луња
Безнадежниот плач те одаде
Пискотот од дамарите вознемирени
И вечноста ја потроши
Само копнежот ти остана

3.Бескрајна Штама

Зацарува шамата
 Таа аждаја ненаситна земска
 Крикнав да ја разбранувам
 Молкот со маглини ме замолчи
 Зарем никој не тагува за мене
 Погледот сега празен гледаше
 Во далечините некаде
 Ете во тие стари планини
 Избега подмолно кукавички татнежот
 Таа радост утринска
 Пискав
 Шамата мртов пискотот го правеше
 Зла коб ли е тоа сега
 Ајде тогаш
 Барем тука да ја напишам
 На каменов неиспишан
 Тајната на неуспехот
 Тајната на патилата
 Ќе се наречам црн лебед
 Мртва надеж
 Неважен и потрошен сон
 Привид кој во времето прелета
 Кој посакуваше
 Небесен танчер да биди
 Со звездите да танцува
 Сонот јаве да го стори
 Јавето сон да биде
 Клетниците и фарисеите опаки
 Сонот го украдоа
 Јавето со темнина го заградија
 Молкот на трон го поставија.

4.Спасение

Белите москавици го соголија
Грчот на земните стари тајни
Испишани на белутрак камен
Клечеше гршен светец испосник
Го пиеше жедно небото широко

Некој нечиј сомнеж ја изглода темнината
Пред девет само дни
Месечината му ги подаваше рацете
Дојди го молеше
Претплатисе на еден сон

Името твое ќе живее во вечноста
Се додека има луѓе на земјата
Кој ќе ги копаат очите на денот
Нокта со ветришта ќе ја растураат
Бронзена песна така за тебе ќе пеат

Од устата на млад бронзен пеач
Големо звоно ќе одекне
Златни надежи ќе лее
Стравот во стуткана лушпа ќе спие
Смерта во мали калапи ќе се крие

Во празните срца гласот ќе рие
Црни кикотења и црни коски тогаш играат
Стара богомилка од маглите евеа иде
Ја гонат мали црноглави ѓаволи
Молитвата за спасение на светецот ја носи.

5.Видов во виденијата

Видов

Во тие ноќни виденија
Како се испишува судбина нечија
На карпа ронлива

Видов

Молитва во тие очи
Кои темнината сакаше да ги голтне
Јазикот на љубовта да го замолчи
И имињата кои небеа запишани
Ете во книгата на животот
Да ги прочита на глас

Видов

Како змијата виси на столб
Превртуваќи се во агонија
Пиеќи ги последните капки на гнев

Видов

Како земските награди тонеа во ништавилото
На величенствената блудница
Која радосно матеше многу води
Додека страдалниците изнемоштени
Смрта ја поздравуваа како свое олеснување

Видов

Како трагата на времето
Не е никогаш загубена.

6.Диво Момче

Дивото момче
Во самозабравот ја поведе
Тажната вистина
Расклатена кола на надежта
Избледена светлина на времето
Пресушен копнеж залепи на темнината
Погледна во идниот час
Ја виде безната на тагата
Скрб парчиња искорна
Дамнешни приказни полни со сеќавања
Лажен сјај на ликови авети парталави
Шумоли сонот отфрлен
Грешна книга во грешен час зачната
Од пораз во пораз создадена
Мала беше неговата среќа
Голема беше неговата несреќа
Со солзата танцуваше на полноќ
Воинствена игра на скриени чувства
Таинствена сила земаше од бешумното време
Незапирливо и лакомо и напати дрско
Просторот на проклетијата го најде
Остана тука стара мрша да биде.

7.Утеха

Се заградува срцето на сонувачот
Со шумолењето на времето
Во тивките бладања на разбудените
Љиљаци
Го отфрли спокојот
Го измина полето на тишината
Се виде тука осамен човек во пустината
Ја закити светлината со пламен
Не го сакаше ете сега
Бакнежот на темнината
Не им даде на далечните сенки миг радост
Само посака да сторат чекор во бездна
А тој затворен ќе тагува страдалнички
Ќе ја допира самотијата со некој
Срршен дамар
Во кругот обележан ќе танцува
Ветришта штрби ќе го бодрат
Симфонијата со фиук ќе ја свират
А тој со солени капки ќе го теши сонот непрекинат.

Земските дни се преплетуваа

Со желбите, солзите, тагата, копнежот

Чемерот, јадот, страданијата, стравот

Така од утро до мрак, од мрак

До рано утро, се пишуваше
судбината.

1.Сеидба

Фрлам семе од нов збор
Во рамницата бесмртна
Така знам и моето име ќе никне
Така знам нема да умрам
Не се сомневам сега во ова
Не сум кукавица
Не трепереам од страв
Душата ми е плодна нива
Мудрите зборови залаци вкусни се ете
Врапците со почит за ова ќе пеат
Води понорни тука сила губат
Кон понорот на заборавот итаат
Бешумното време сеидбата ја благослови
За довека да биде.

2.Сновидене

Ги паметам бодежите на дамнешните дни
Далечни слики од младоста
Невидлив ловец кој во сон ме скорива
Копач на сопствената среќа
Во моите богати рудници од болка
И самотијата чемрее тука
Се покривам со надежта страдалничка
Душевна тајна замолчена
Муграта за спас ја барам
А неа проклето ја нема
Само бледи одблесоци од патилата
И здивена сила на привид
Кој татнеж правеше
Небаре големо сновидение беше.

3.Сјајот на тишината

Го видов сјајот на тишината
Бесконечно битие,украдено дете на времето
Отфрлен сај на месечината
Прегорен блесок на светлината
Копнежот осамен го распостилаше
Никулец на новото раѓање
Дар шума од мигови му дде
Жилав пород млади фиданки никнаа
Кон далечнот изгревање на муграта тргнаа
Преку заспаните предели беше тоа.

4.Орел сонувач

Завеана во мене спиеше мојата моќ
 Таа е стара тајна запретана
 Лошата надеж и плитката среќа
 Евеги осамнаа мртви
 Облакот им се подбиваше
 Судниот ден им го покажуваше
 Ве врежавме во минатото постоење
 Збаците ви ги рушиме патот ви го бришиме
 Мислевте бесмртни сказни ќе ткаете
 Не видивте,не слушнавте
 Земјата рид стори,писок одекна
 Процеп се стори аждаја рикна
 Како веда со кус блесок траевте
 Блескотни очи темнина ви донесоа
 Во пуста земја од ветришта испустена
 Змиски јад најдете,змиска љубов љубете
 Сенки на неспокојството пред вас оставаме
 Друшки верни сега на плеќи имате
 Вашето минато зло солени солзи направија
 Длабат во времето проклетници стануваат
 Ја завеав повторно мојаса моќ
 Ја сторив некаја Орел сонувач нека биде.

5.Пирамида

Бесрамници голтачи на туѓи гревови
 Родени со казна горчлива и тешка
 Не плачете предвреме
 Подобро е да се претопите во заборав
 Така никој нема да ви се одмаздува
 Така маглата леплива побистра ќе ја сторите

Лихвари трговци дрски со туѓи судбини
 Вистината плачлива ја сторивте во пранги рѓосани ја
 ставивте
 Ненаситниот глад со свекот го заситувајте
 Во презирот, во гордоста, во самотијата сеуште пливате
 За вас, за вашите очи награда
 Птица таинствена грст земја ви носи

На патот долг и трновит до бесконечноста
 Само еден безимен се истопори
 На ветерот лут јаваше
 Луњи здивени, патеки отвараше
 Творечките зборови пиштеа
 Во бесконечните пустини се слушаа
 За безимениот и каменот ќе пишува
 Свездата северница на голи ридови
 Името ќе му го даде
 Зборот негов пирамида ќе стане.

6.Градина од иловица

Ако досега грмотевицата не ти ја распарала душата
Ако досега сонцето не ти спржила ни една твоја солза
Ако досега шепотот не ти бил татнеж на суровата тишина
Ако досега сенката на надежта не ти ја прекрила
месечината

Тогаш немој од љубопитство
Не ги отварај темните бесконечни понори
Повторно како вчера завчера
Радувајсе и трепери во морето од светлината
Цвеќето на љубовта именувај го
Во градина плодна засадиго.

7.3а навек

Во славата на бесмртноста
 Од устата на бесконечноста
 Словото на привидот го земам
 Како семе плодородно го посеам
 До последниот кој сега е безимен

Мојот збор мојата моќна маѓија
 Во изобилие го давам
 На птиците кои во седала се кријат
 На пциите кои под стреи молчат
 На волците кои во пештери се кријат
 На блиските,на далечните луѓе
 На знајни и незнајни суштества

Пискавица не го правам зборот,погани
 О вие плашливи плачливи сенки
 Не суни во вашите уши
 Под ова небо немате каде
 Под ова земја немате и таму нели
 Плашете се и со оган заградете се
 Така душите празни ќе ви се полнат
 Место семе собравте змии лутици
 Скакулци,богомилки,зверови шумски
 Вие сте мртви
 Примете го словото оживејте го
 Проодете во постоењето
 Примете ја постојаноста
 Славете ја славата на новото сонце
 Така било така нека биде за навек.

ЧОВЕКОВОТО ПОСТОЕЊЕ Е САМО ЕДЕН

ОСАМЕН ТРЕПЕР ВО БЕСКРАЈОТ

ДОДЕКА **КОЈ ТРЕПЕРИ СЕ**

БЛЕСКААТ И СВЕЗДИТЕ

1. Чудна игра

Немирниот дух на момчето повторно се разбуди
Му рече низ песната на гавранот
Смрта е тука секаде околу тебе
Ајде да си играме повторно
Исто како деца кога си игравме
Со горчините површно ќе поминеме
Знаеш меѓу лагите и подмолностите
Во длабочините на морничавите убавини
Таинственоста и опасноста ќе не бодрат
Стравот ќе се вовлече во некој дамар
Возбудата ги нареди црвените китки по образите на
момчето
Душевно освежување тоа занего беше
Безделничеше долго во секојдневието
Невиде кога младоста му се распадна
Самозадоволно се насмеа и промрмори
-те помнам драга смрт-
За да јалути повторно
Ја погледна со длабок презир
Ги отвори вратите на темнината
И повторно започна да го црта големиот бесконечен круг
Уживаше во нејзиниот допир
Не се грозеше од реата на мрши
Таа проклетница
Му ги украде сите детски сништа
Сега преку играта
Душата своја момчето ја прочистуваше
Бесот свој го калеше
И така здивен честопати играше.

2.Рев на темнината

Сонот што се пењавеше, гордо
На карпите црни што брановите ги заплискуваа
Небеше уште дојден до мене
Знаев што ќе ми донесе
Го насетив по студенилото мистично
Стари тајни во себе носел
Така се фалеше на брегот
Човеков каде што одам
Одамна пепел на времето и темнината фрли
Стана близок на оганот
Го крена бајракот на гордоста
И запеа заедно со западниот ветар
Ма смрта и испрати сто бакнежи
И дрско и рече
Не се плашам од тебе другарувавме неколкупати
Неизвесноста во времето ја заробуваше
Не се поколеба со галоп продолжуваше
Честопати и по двеста прекори го касаа
Со насмевката ги отфрлаше и само со рака одмавнуваше
Сонот што се пењвеше гордо
Почека револтот на темнината да го слушни
Тоа беше знак да тргни.

3.Нестивнати копнежи

Беспаќето во темнината ме одведе
Беше тоа крива патека
Залутав или љубопитноста ме однесе
Севезден тоа си го зборувам
Злостор сторив тогаш
Гладот ме измами така лукаво
Младунче четириножно од лулка украдов
Така и јас свер станав
Не ја измолив за прошка
Ни пак имав сожалување некое
Не се загрижив ни за двете солзи кои капнаа
Додека се сладев сверски
Следниот чекор неспокој ми донесе
Немав веќе човечка гордост
Само тврда насмевка и чудни крикови
Со криковите сакав да ја посеам сопствената вистина
За вечната темнина понорен свет
Моето сонување остана таму недосонувано
Моето љубење остана таму недољубено
Моето живеење таму остана недоживеано
Дојдов овде во немирот да го најдам мојот мир
Таму ги оставив моите
Врели нестивнати копнежи.

4.Осамена пустина

Ветерот на самотијата дувна во просторот
Пеперутката весела ја избрка грубо
Некој јаз изора во почвата
Одекна грешна песна морничава
Лажната слава ја воздигаше
Пат таинствен покажуваше
Кон нејасното небо на молчеливоста
Семе посеа расеа растури
Да рти расте зборот неразбирлив
Како награда на просторот
Секаа молњи
Го милуваа небото со огинот
Студени кладенци потекоа од облаците
Го полнеа јазот со музиката од водените ноти
Дрвјата шарените наметки од лисја ги собираа грижливо
За пеплосаното утро ги чуваа да го разубават
Попусто и безнадежно
Тагата и ништавоста ја мамеа самотијата
Го убиваа и привремениот сон
Правеќи го просторот пустина осамена.

5.Кој

Кој
 Ја прочита дивината во моите очи
 Ќе знае
 Како е да бидеш заробен лав во човечки кафез
 Кој
 Копнее по изгубената савана
 Кој
 Ги прочита моите мисли
 Ќе знае
 Како е да бидеш повреден и паднат ангел
 Кој
 Копнее по своите небесни крилја
 Кој
 Допрел до моето срце мало и тивко
 Ќе знае
 Како е да си притаен виор

Кој
 Копнее за лутите и немирни бури
 Кој
 Го почувствува само на еден миг треперот на мојата душа
 Ќе знае
 Како е да бидеш растревожена енергија
 Која
 Копнее за нејаснотијата на бескрајот.

6.Лага

Јас сум лага родена во лага
Прангите на душата и ги скинав
Ја пуштив да скита наоколу
Толпата слепа од верба ја оставив
Бездната ја изминав
Пустината позади мене остана
Бев така лесен слободен како ветер
Црвоточина од сомнежи низ вените не ми течеа
Се искачувам низ ридови од коски
Итам кон небесниот врв
Силата праисконска повторно да ја вкусам
Сласта од вистината да ја имам
Нема да ви ја кажам
Несакам да ме омрзните
Непријател да ме имате
Мразетесе самите себеси
Мечот мој ќе биде зборот
Штитот мој ќе биде вистината
Ќе ве пресечам на половина
Ќе ве направам тоа што бев и јас
Една голема лага.

7.Самоуништување

Застанав меѓу раѓањето и смрта
 Само еден миг
 Го оставив времето да оди по својот тек
 Застанав славата на новите лаги да ја земам
 Застанав славата на новите порази да ја понесам
 Во името на очајот и лажната надеж
 Не сум пророк
 Но вие кои јагнешката кожа ја носите
 Но вие кои златниот крст на градите го стискате
 Пороците по кои копнеете ќе ви ги покажам
 Во оваа пустелија
 Каде лагата е вистина блескава
 Каде вистината е лага голема
 Незнаевте
 И јас сум како вас Бог
 Демон кој коби,плаче и се смее
 Денес копнеам за утре да не копнеам
 Без копнеж очајот ваш да го гледам
 Отворено и дрско да ви кажам
 Воздигнете се над правдата и животот
 Бидете тоа што сте
 Едно големо ништо
 Неверувате
 Ликот свој не го видовте
 Телото го милувате
 Душата своја со развратност ја полнете
 За грев ненаситен бевте
 Моите очи товарот ваш го гледаат
 Моите уши крикот на душата го слушаат
 Сакавте клучари да бидете
 Во вашите срца да ме заклучите
 Понизност од мене баравте
 Така знаевте дека сте вие големи
 Јас неплачам што ве навредувам
 Јас сум горд што ви кажувам
 Овде во оваа пустелија сте ништо
 Бидете и вие како мене
 Непризнаен Бог

**Демон кој се раскинува себеси
Парчињата на сите околу вас поделетеги
И тргнете смело кон едно ништо
Тргнете кон себеси.**

Повторно раѓање

Моќните камбани на праисколот ме разбудија
 Привидот и измамата се распрснаа
 Стремежот со копнежот се прегрнаа
 Така повторно се родив јас
 Распрасканите судбини ги видов како тажно лелекаа
 Безбнадежно и очајно спас бараа
 На земја мириса
 Со лажна вера и верба беа оковани
 Напати со гордоста ќе се нахранеа
 Во патила и понижувања евеги се кријат
 Несакаат да се препородат
 Сакаат само постоењето да го потрошат
 Смрта ја презираат
 Кон неа секојдневно итаат
 Кога во очи ќе се погледнат
 Вцашени остануваат
 Така во маглини и густини се губат
 Моќните камбани на праисколот ме разбудија
 Така повторно се родив јас
 По вторпат ли
 Којзнае можеби по стоти пат.

HAMECTO KPAJ

Молитвена

Пресвета Мајко
Ако веруваш во постоењето на мојот грев
Сотрime како пес скитник
Ртењето на проклетијата ме фати
Со жилите по вените ми се распосла
Го љубев страшно студениот цвет на сонцето
Кога паѓаа криљата на ангелот
Не го слушнав плачот на разјадените месечини
Кога младоста на рвеник ја оставав
Прегоре во темјанушката
Грдотијата на зборовите сонот ми го параше
Татнеше ехото се до првиот детски плач
Грбавите планини волчјите крстопати ми ги даваа
Арамиски несон тогаш ме заробуваше
Прогонет бев од огништето
Суводолици околу очите се родија
Времето напати ги бришеше минатите дни
Новите ги проколнував
Разбранувано доаѓаа да ме поклопат во непостоењето
Без костур во себе
Разапнат на ветриштава
Оваа молитвена песна ја пеам.

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на

Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-

7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска
Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Предговор
Никодин Чернодримски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Кај си бе Другар

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-
Скопје

Кај си бе Другар 2010 година 40 страни

ISBN-10 608-4778-34-8

ISBN-13 978-608-4778-34-9

EAN 9786084778349

